

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 maja 2014 r.,
sprawy **A. T.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 11 października 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.,
z dnia 2 kwietnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. I. – Kancelaria Adwokacka w G. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 kwietnia 2013 roku, sygn. akt ... 2465/10, A. T. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ciągu dwóch przestępstw

zakwalifikowanych z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, a także przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego A. T., wyrokiem z dnia 11 października 2013 roku, sygn. akt ... 620/13, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 października 2013 roku wniósł obrońca skazanego A. T., zarzucając obrazę przepisów postępowania tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na lakonicznym odniesieniu się do podniesionych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz obraży przepisów postępowania tj. art. 4, 5, 7 k.p.k. i art. 410 oraz art. 424 k.p.k. W skardze kasacyjnej podniesiono także zarzut wykroczenia „przez sądy obu instancji poza granice swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie sprawstwa oskarżonego na podstawie zeznań pokrzywdzonego M. K. oraz świadków D. K., P. K., Ł. K. i G. K. pozostających z pokrzywdzonym w bliskich relacjach oraz naruszenie zasady *in dubio pro reo*, co w sposób oczywisty uniemożliwia skarżącemu rzeczową polemikę z zaskarżonym orzeczeniem w tym względzie”.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G., jak również wyroku Sądu Rejonowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego A. T. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. T. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

To ogólne przypomnienie zasad i granic postępowania kasacyjnego stało się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego A. T. kasacji i treści jej uzasadnienia, w których nie tylko częściowo powielono zarzuty zawarte w apelacji, ale także w znacznej części skoncentrowano się na polemice z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Wydaje się wręcz, że skarżący chciałby spowodować ponowną weryfikację poprawności zapadłych w sądach obydwu instancji orzeczeń poprzez ponowienie kontroli apelacyjnej, a przecież nie ulega wątpliwości – o czym była mowa powyżej – że nie temu kasacja służy i nie takie są jej cele.

Przechodząc do zagadnień bardziej szczegółowych wskazać należy, że Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu swojego orzeczenia okoliczności, które uzasadniają trafność zapadłego przed Sądem I instancji wyroku, nie czyniąc przy tym żadnych nowych ustaleń faktycznych. Przesądza to o bezzasadności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. (w kasacji sformułowanego jako „wykroczenie przez sądy obu instancji poza granice swobodnej oceny dowodów”), który może być bezpośrednio stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten dokonał samodzielnie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, odmiennie aniżeli uczynił to sąd I instancji albo też przeprowadził nowe dowody w postępowaniu odwoławczym, których następnie dokonał oceny wbrew zasadom określonym w art. 7 k.p.k., co w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca.

Formułując z kolei zarzut naruszenia zasady *in dubio pro reo*, skarżący ponownie zmierza do zdyskredytowania zeznań pokrzywdzonego M. K. oraz świadków D. K., P. K., Ł. K. i G. K. W tym stanie rzeczy zauważyć trzeba, że zeznania wymienionych osób zostały wnikliwie i drobiazgowo ocenione przez Sąd I instancji, a w pisemnych motywach wyroku wyczerpująco podano, z jakich przyczyn i w jakim zakresie uznano je za wiarygodne (k. 424v–425). Tego rodzaju zarzut budzi zdziwienie o tyle, że zeznania P. K. miały przecież uwiarygodnić wersję prezentowaną przez A. T., który twierdził, że chodziło mu tylko o zwrot wiarygodności, a Sąd *a quo* nie oparł ustaleń faktycznych na zeznaniach tego świadka. Kwestia wiarygodności zeznań wymienionych wyżej świadków nie uszła także uwadze Sądu *ad quem*, który odniósł się nawet do podnoszonej w apelacji znajomości przesłuchanych osób z pokrzywdzonym M. K. (k. 477–478). Skarżący nie wykazał natomiast, że orzekające w sprawie sądy powinny powziąć uzasadnione wątpliwości, których po wyczerpaniu całego postępowania dowodowego nie udało się usunąć, a które zostałyby rozstrzygnięte na niekorzyść skazanego. To zaś, że obrońca kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.

Jedynym w zasadzie ściśle kasacyjnym zarzutem skierowanym wobec orzeczenia Sądu drugiej instancji jest zarzut obrazy art. 457 § 3 k.p.k., chociaż przywołanie obok przepisu art. 457 § 3 k.p.k. również art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie jest zasadne, skoro ten ostatni przepis odnosi się do uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji i odpowiednie zastosowanie znajduje on w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji jedynie wtedy, gdy Sąd ten zmienia zaskarżone orzeczenie i dokonuje własnej oceny zebranych w sprawie dowodów i własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych, które poczynił Sąd pierwszej instancji. Z taką natomiast sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie i dlatego też zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy w G. również art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie jest trafny. Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art. 457 § 3 k.p.k. wskazać należy, że rozpoznanie zarzutów apelacyjnych przez Sąd odwoławczy było pełne i wyczerpujące, a tym samym odpowiadało wymaganiom sformułowanym w art. 457 § 3 k.p.k., ale również i art. 433 § 2 k.p.k., którego obrazy Sądowi odwoławczemu skarżący nie zarzucił. Poza sferą rozważań Sądu

Okręgowego w G. nie pozostały zarzuty wskazywane przez obrońcę skazanego w apelacji, w tym zarówno błędy w ustaleniach faktycznych, jak i obrazy przepisów postępowania. Powtórzenie w tym zakresie w zdecydowanej części zarzutów apelacji uprawnia Sąd Najwyższy do odesłania skarżącego do uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, aby uniknąć zbędnych powtórzeń. Nie sposób jednocześnie nie zauważyć w tym miejscu, że w apelacji nie postawiono zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie jest tym samym wiadome, z jakich powodów obrońca zarzuca obecnie Sądowi odwoławczemu lakoniczne odniesienie się do tego rodzaju zarzutu.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i wnikliwy, a uzasadnienie orzeczenia tego Sądu zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlatego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy. Analiza natomiast przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesienie w niej zarzutów obrazy wskazanych wyżej przepisów miało jedynie na celu zainicjowanie postępowania kasacyjnego i obejście podstaw kasacji z art. 523 § 1 k.p.k.

Nie sposób również nie zauważyć, że obrońca we wniesionej uprzednio apelacji zaskarżył w całości orzeczenie Sądu I instancji jedynie w zakresie skazania A. T. za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, natomiast w odniesieniu do pozostałych przestępstw podniósł wyłącznie zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych za nie kar.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając A. T. od obowiązku ich ponoszenia.

